

Ένα σημείωμα του Νίκου Καρούζου*

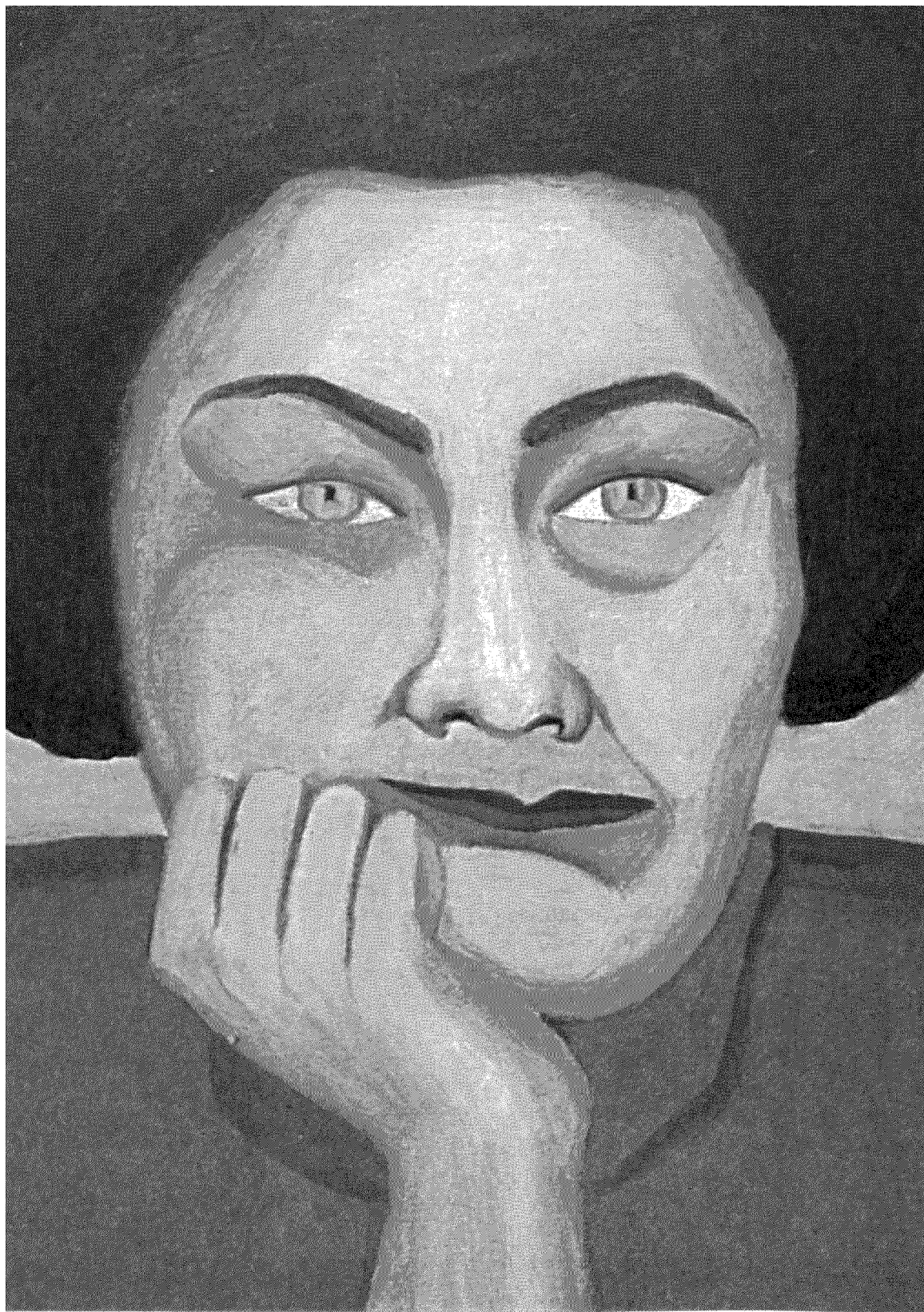
Η Σίλεια Δασκοπούλου, δεν ξέρω, νομίζω όμως πως είναι μια ζωγράφος ψυχογενών ιλίγγων, ανυπεράσπιστης πραγματικότητας. Αυτό εμένα με ελκύει ή, για να μιλήσω πιο σωστά, με περιλαμβάνει, γιατί και εγώ αισθάνομαι έξω από κάθε βλακώδη υγιεινή της ύλης, που δυναστικά γεωγραφεί την ύπαρξη. Ο Ρεμπώ, σε παράλληλους διαλογισμούς πλανώμενος, έχει γράψει με μιαν ανώτερη ευγένεια: *Je me suis séché à l'air du crime. Et j'ai joué de bons tours à la folie*. Στα παλιά τα χρόνια, ο Ηράκλειτος έλεγε πως είν' αδύνατο νάβρουμε τα πέρατα της ψυχής· και στα δικά μας χρόνια τα τωρινά ο Μπουζιάνης είπε: «Στην άβυσσο βρίσκεται το βάθος». Που σημαίνει· δεν μπορούμε να το προσδιορίσουμε. Η Σίλεια Δασκοπούλου, κάπου περισσότερο, κάπου λιγότερο, σ' αυτούς κινείται τους ενδότερους τρόπους δημιουργικής νόησης. Οι ανθρώπινες φιγούρες της, αυτά τα γυναικεία πορτραίτα, που σα να μοιάζουν, αλήθεια, με «νεκρές φύσεις», αυτή η περιπαιχτική χρήση του χρώματος, εκείνη η «Μητρότητα» με τέτοιο εφιαλτικό χιούμορ, το θριαμβικά υψωμένο χέρι της μάνας, η τερατική υπόσταση του βρέφους, όλα μας ερεθίζουν εξάισια προς την ωμότητα του υπαρξιακού σκότους κι απομένει στην οπτική δοκιμασία ο ιδιότυπος εικαστικός μηχανισμός, που διαθέτει η Σίλεια, δραστικότερος από όλη την προηγούμενη δουλειά της. Έχουμε έτσι μια περίπτωση που, παρακάμπτοντας εξασχής κι ανυποχώρητα τους ποικίλους προβληματισμούς φόρμας, σε καιρούς αισθητικής ανοσίας, εκφράζει τον ερημικό κι ολόδικό της ζωγραφικό λόγο. Η Σίλεια είναι συνολικώς η γοητεία της αυθεντικότητας απ' το α ως το ω. Δεν είναι κάτι που θα τόλγεα για πολλούς ζωγράφους. Το αντίθετο συμβαίνει.

Νίκος Καρούζος

* Δημοσιεύτηκε στον κατάλογο της έκθεσής της στην γκαλερί «Νέες Μορφές», το 1984.

Σίλεια Δασκοπούλου, Μητρότης Νο 1, 1979.

Σύλεια Δασκοπούλου, Αυτοπροσωπογραφία με κίτρινα μάτια και φόντο, 1978.